

Szeretsz rajzolni?

Van, aki akkor is rajzol vagy ír, amikor hallgat egy előadást, vagy vár valakire vagy valamire, s ezzel üti agyon az időt. Mások írnak, akár egy könyvbe is, amit éppen olvasnak. Te szeretsz rajzolni? Van kedvenc rajzod a barátaidról, a házról, ahol laksz, vagy éppen a nagyi kertjéről, ahol idén nyaraltál, kedvenc állatodról, a tengerpartról vagy a hegyekről, ha éppen ott jártál és az tetszett? Ha igen, küldd el nekünk és mi örömmel közöljük azt, mint ahogy most a szegedi gyerekek rajzait adjuk közre, akik meséket illusztráltak a szegedi Nemzetiségek Háza közös kiadványába. Várjuk rajzaidat a titkarsag@nemzetisegek.hu e-mail címre vagy postán a BARÁTSÁG szerkesztősége, 1519 Budapest, Postafiók 452. címre.

A Nap, a Szél és a Fagy

Örmény mese

Egyszer valahogy találkozott egymással a Nap, a Szél és a Fagy, majd elkezdtek vitatkozni, hogy ki a legerősebb közülük. Mellettük, a vita közben, elhaladt egy ágrólszakadt szegény ember. A vitatkozók megállították és megkérdezték tőle:

– Mondd, ki közülünk a legerősebb?

A szegény ember gondolkodott és azt felelte:

– A Szél a legerősebb, úgy vélem.

A Fagy erre megharagudott és így szólt:

– Én ezért téged megdermesztlek!

A Szél imígyen szólt közbe:

– Ne ijedj meg, mert addig én nem fogok fújni!

– És ha én elégetlek? – kiáltott mérgesen a Nap.

– Ne félj, én akkor veled leszek és fújok – nyugtatta meg a Szél a szerencsétlen embert.

A vitázók szétszéledtek, az ember pedig folytathatta útját...

Tóth Rózsa fordítása

Garai Ilka rajza

Hogyan okította ki az embert a fülemüle?

Ukrán népmese

Egy ember elfogott egy fülemülét és meg akarta enni. Ámde a madárka azt mondta:

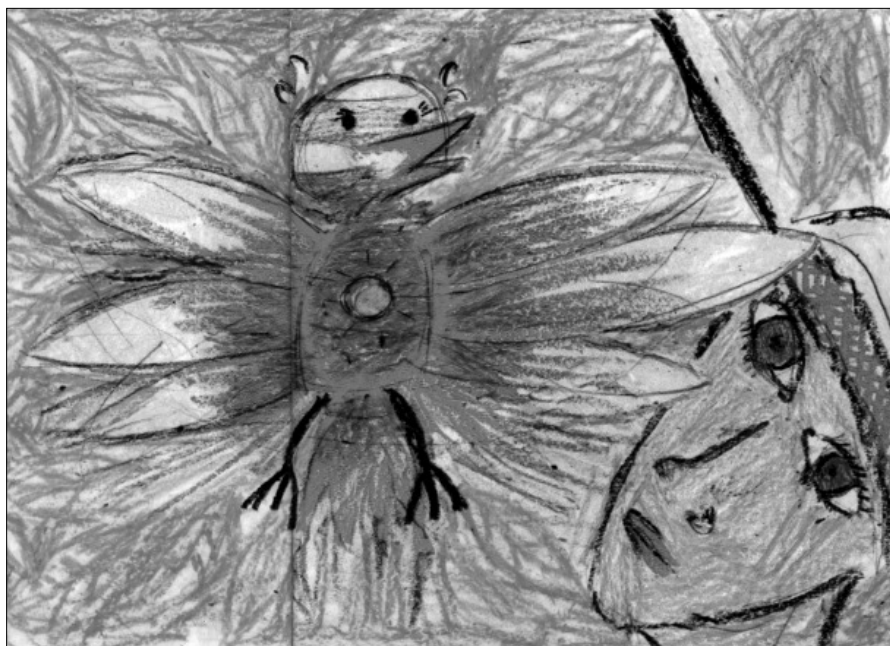
– Velem ugyan nem laksz jól, te ember! Eressz inkább szabadon és cserébe megtanítalak három dologra, ami nagy hasznodra válhat.

Megörült az ember és szentül ígérte, hogy szabadon eresztí, ha csakugyan jót mond neki. A fülemüle pedig azt mondta: sose egyél meg olyat, ami nem evésre való, sose sajnáld, amit nem téríthetsz vissza és sose higgy a bolond beszédnek! Ezt hallva, az ember eleresztette a fülemülét.

Hanem a fülemüle tudni akarta, megszívlelte-e az ember a tanácsait? Felröppent és mondta az embernek:

– Ejnye-bejnye, rosszul tetted, hogy eleresztettél! Ha tudtad volna, micsoda kincs van énbenem, sose engednél volna szabadon. Mert bennem egy nagy-nagy igazgyöngy rejlik. Ha megkaparintod, rögvest gazdag ember lettél volna!

Hallva ezt az ember, ugyancsak elszomorodott, ugrabugrált a madárka felé és kérve-kérte, térjen vissza hozzá.

– Most már tudom, hogy buta ember vagy. Kárba vesztett minden tanításom. Lám, sajnálok, amit nem téríthetsz vissza. Hitelt adtál a bolond beszédnek! Nézd, milyen kicsi vagyok. Ugyan hogyan férne el bennem egy nagy-nagy igazgyöngy?

Azzal elrepült.

Zsuvela Nikolett rajza

A drótos megfoltozza a napot

Magyarországi szlovák népmese

Szent Péter szeretett volna kissé megpihenni. Gondolta, hogy valahová elbújik, mert az angyalkáktól nem volt nyugalma. Amint egy bokor tövében lepihent, jött Szent Katalin nagy batyuval a hátán. Szent Péter kérdezte tőle:

– Mit hozol?

– A Pilisből leveleket hozok a gyerekektől, mert szánkóznának, de ott nem esett a hó.

– Ez szörnyű, hogy seholy nincs nyugtom.

Akarta, nem akarta, el kellett olvasni a leveleket. Aztán magához hívatta az angyalkákat és kérdezte tőlük:

– Ebben az évben melykötök hullatta a havat?

Sokan jelentkeztek. Tovább kérdezte őket:

– A Pilist miért kerültétek el? Az ottani gyerekek is szeretnek szánkózni. Ezért térdepelni fogtok. Most pedig az ég minden sarkából szedjétek össze

a maradék havat és hullajtsátok le a Pilisben, hogy a gyerekek szánkózhassanak. Szót kellett fogadniuk. Szent Péter ezután úgy gondolta, hogy most már nyugodtan hagyják. Rettenetesen álmos volt, de mert hajnalodott, el kellett küldenie az angyalkákat felébreszteni a Napot, hogy világítson. Az elmúlt napokban valahogy mindig borús volt az idő. Az angyalkák el is mentek, vissza is tértek, mondván:

– Jaj, Szent Péter nagy a baj, a Nap nem akar világítani.

Szent Péter dühös lett. Hogy-hogy nem akar világítani? Ment is hozzá azonnal és ébresztgette.

– Tegnap is világítottam kora reggeltől késő estig. Nem csinálom tovább.

No, ha nem csinálod, szent Péter kihúzta a nadrágszíját és elkezdte ütni-vágni. A Nap ugrált szegény, akár egy gyermek. Azért is van annyi folt raj-

ta, mert szétrepesztett. Más és harmadnapra sötétség maradt. Az ég lakói mind összeereglettek és kérdezték Szent Pétert, hogy most mi lesz? Az meg saroktól sarokig futkározott, de nem tudott magán segíteni.

– Mit is tehetnék?
– duzzogott magában.

Aztán megint csak elment a Naphoz és mondta:

– Napocskám kedves, miért is nem fogadtál szót nekem? Látod, az égiek és a földiek mind segítségért kiáltanak, zokognak mert sötét van. Mitévő legyek?

Szerencsére jött egy idős apó és kopogott Szent Péter kapuján. Péter így szólt:

– Ki vagy te, hogy annyira kéred bebocsátásodat?
– Én vagyok a drótos!
– És mit csináltál odalenn a földön?
– Mit csináltam? Foltoztam a szegény emberek lábait, fazekait, mindent amit kellett.
– Meg tudnád foltozni a Napot is?
– Persze hogy meg tudnám.
– Hú, ha azt megtennéd, a harapófogodat is meg-aranyoznám.

Szent Péter összehordott drótot, harapófogót, vágóollót, mindentfélét. Még segítőtársakat is hívott. Az öreg munkához látott. Ám bármilyen szépen is drótozta össze a Napot a foltok csak rajta maradtak. Ott is vannak a mai napig. No amikor a drótos már mindennel elkészült, elébe hoztak mindenféle jó ételleket. Azóta bármerre járt, mindenütt köszöntötték őt, mert a Nap visszakерült a helyére és azóta is világít.

*Ágfalviné Jánszki Mária, Pilisszentkereszt
Ifj. Tóth István rajza*

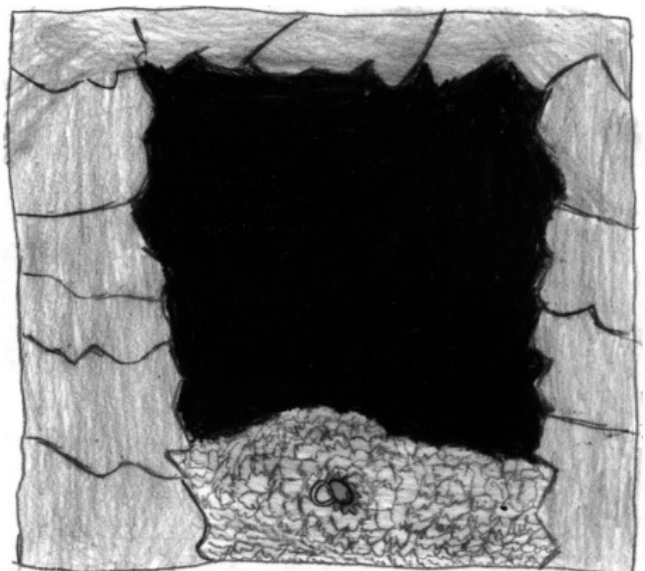
Szent Kinga hozománya

Lengyel legenda

Szemérmes Boleszló, lengyel fejedelem gyermekként, hat évesen került a trónra, ezért az urak kormányoztak helyette. Igen jámbor, csöndes, jóra való ember volt, így feleségül Kingát, IV. Béla magyar király vallásos leányát választották neki. Díszes küldöttséget menesztettek Magyarországra, hogy illő módon kérjék meg a leánya kezét.

A király szeretettel fogadta a követeket, mert tisztelte a lengyel népet. S azon tanakodott, mit adhatna hozományul a gazdag kelengye mellé. Szeretett volna valami különlegeset, eredetit ajándékozni, de semmi nem jutott eszébe, így aranyért, ezüstért küldte a szolgáit, s megparancsolta, semmit ne sajnáljanak, és terítsék be vele a lánya kelengyéjét. Ekkor azonban kis puha meleg kéz érintette meg a vállát, észre sem vette, hogy leánya áll mellette:

– Édesapám, nem kell a lengyeleknek sem arany, sem ezüst. Van nekik épp elég. Azt adjál nekik, ami-

lyük nincs, és hosszú idők múltán is emlegetni fogják a bőkezűségedet.

– Leányom, napok óta ezen gondolkodom, de nem jut eszembe semmi. Te mit gondolsz, mit adhatnék?

– Sőt, sóbányát, édesapám, mert nekik nincs. Azt szeretnék nekik vinni hozományként.

– Jó. Válaszd ki azt a sóbányát, amelyiket szeretnéd.

Másnap elindultak. Kinga az egyik bányánál kiszállt a hintóból, és bedobta a jegygyűrűjét egy sóvájatba. Ezután a fényes menet elindult Lengyelországba. A krakkói várban megtartották az esküvőt. Kinga ekkor így szólt a férjéhez:

– Kedves férjemuram, menjünk, keressük meg a jegygyűrűmet, amit küldtél nekem.

Nyomban el is indultak. Egy Wieliczka nevű városkában Kinga megparancsolta a szolgálknak, hogy ássanak egy mély kutat. Hosszú ideig ástak. Addig ástak, addig ástak, míg csak egy nagy kőre nem bukkanak. Jelentették Kingának.

– Mélyebbre nem tudunk ásni, mert egy nagy követ találtunk. Nemes kőnek látszik.

Mire Kinga:

– Most törjete le abból a kőből egy darabot!

Visszamentek a mélybe, le is törtek egy darabot a kőből, megvizsgálták, de nem kő volt az, hanem só.

Lett nagy öröm, de Kinga megparancsolta: Törjétek szét teljesen azt a követ!

Szétörték, és lássanak csudát, a közepéből Kinga csillogó gyűrűje hullott ki, az a jegygyűrű, amelyet a magyar sóbányába bedobott. Most már tényleg örülhettek, Kinga csak mosolygott. Ez volt hát Szent Kinga igazi hozománya.

Borbély Lilla rajza

Szemérmes Boleszló: 1232-től Szandomir, 1243-tól Krakkó hercege.

Kinga: IV. Béla magyar király leánya, 1239-től Szemérmes Boleszló felesége. 1690-ben boldoggá avatják, 1999-ben II. János Pál pápa szentté avatta.

Wieliczka: kisváros Krakkó mellett, sóbányájáról híres, a világörökség része.

A furfangos paraszt

Görög mese

Egyszer egy paraszt a város felé tartott szamarháton, hogy eladja a kecskéjét a vásárban. A kecske kötőfékjét a szamarhoz kötötte, így mentek mendegéltek az úton. Észrevette őket már messziről három rabló. Azt mondta az egyik:

– El fogom lopni a kecskéjét, úgy hogy észre sem veszi.

A másik: – Én meg a szamarát.

A harmadik: – Én meg a ruháját...

Odaoson az első, s miután a kötőféket a szamar kantárára kötötte, elorozta a kecskét, s ellillant, mint a kámfor.

Nemsokára megjelent a másik rabló és a paraszt elé állt:

– Micsoda dolog ez, földi? Ki hallott már ilyet, hogy kötőfékre kössék a szamar farkát?

– Uramisten ez a kecske kötőfékje? Hol a kecském? ...ellopták!

– Kecskéd volt? – kérdezte a rabló – Épp az imént, két ugrásra innen láttam, hogy egy ilyen kecskét vezetett valaki.

– Az enyém – mondta a paraszt – Tartsd már egy kicsit a szamarat, hogy utolérjem.

Alig, hogy hátat fordított a paraszt, a rabló már vitte is magával a szamarat, s a paraszt nemcsak a kecske híján tért vissza, de a szamarának is húlt helyét találta. Szomorúan indult tovább.

Nemsokára egy kúthoz ért, ahol a harmadik rabló itatta az egereket.

– Mi bajod? – kérdi a paraszt

– Beejtetem a pénzeszsákom, s nem tudok lemászni érte, mert fáj a lábam.

– Mit adsz cserébe, ha felhozom? – kérdi a paraszt.

– Legyen a pénz fele a tied!

– Akkor vigyázz a ruhámra, és eressz le a kötélén.

Levetkőzött, lemászott és keresni kezdte a pénzeszsákot. A harmadik rabló közben fogta a ruhát és eltűnt. Nemsokára rájött a paraszt, hogy rászedték, mind a hárman, de nem tehetett semmit, ki sem tudott mászni a kút fenekéről. Alkonyatkor odajön a kúthoz egy gazdag házból való cseléd, észreveszi és kérdi tőle:

– Mi dolgod odalent, komám?

– Útban vagyok az Alvilágból fölfelé.

– Nem láttad ott véletlenül a gazdaasszonyom fiát, aki egy hete halt meg és most éjjel és nappal siratja?

– Már hogyan láttam volna!

– És mit üzen?

– Jól van, üdvözetét küldi mindenkinek és még azt is üzeni, hogy adjatok egy váltás ruhát nekem!

Nyomban hazaszaladt a cseléd és megvitte a hírt az asszonyának. A gazdaasszony megörült, adott neki egy ruhát és megüzente az emberünknek, hogy jöjjön el hozzá.

Kikászálódott a kútból a paraszt, felöltözött az új ruhájába, elment az asszonyhoz, szép mesét kerekített ki a fiáról, az alvilágról, és hozzátette, hogy a fia azt is meghagyta, küldessen egy jó öltönyt az anyja.

Az asszony boldogan odaadta azt is, és paraszt el-
indult úgymond vissza az alvilágba.

Nemsokára hazajött az asszony férje. Örömmel
újságolta neki:

– Képzeld, itt volt egy ember az Alvilágból. Üd-
vözletet hozott a fiunktól. Kérte az ünneplő öltö-
nyét és én oda is adtam neki.

Iszonyú haragra gyúlt a gazda, azonnal lóra pat-
tant, megkérdezte, merre ment a pernahajder, és el-
vágatott, hogy megfogja a lókötet.

A paraszt, aki sejtette, hogy nem
marad annyiban a dolog, közben az
úton egy subás pásztorral találko-
zott.

– Hé te!– kiáltott oda neki – mit
keresel itt subában? – Hát nem is hal-
lottad hírért, hogy a király fejét veszi
minden subásnak? És a fejükből pa-
lotát épít?

Szegény pásztor megrémült és el-
hitte neki.

– Figyelj ide – tanácsolta a paraszt
– majd én segítek a bajodon. Mert
megsajnálalak. Add ide a ruháidat,
én felveszem a tiedet és vigyázok
a nyájadra. Te meg csak mássz fel a
fára, amíg el nem múlik a veszély.

Alig, hogy ruhát cseréltek, és a
pásztor felkapaszkodott a fa tetejére,
már ott is termett a gazda, aki a pa-
rasztot kereste. Észrevette nyomban a
fán csücsülő embert:

– Hé te, szállj csak le onnan a fá-
ról!

Az ijedten kiáltott:

– Nincs subám! Nekem nincs su-
bám!

– Gyere csak le onnan, engem
nem érdekel, hogy van-e subád vagy
nincs! A pásztor csak mondta tovább
a magáét. A gazda megdühödött:

– Most majd meglátod, hogy le-
szállsz vagy sem!

Levetette a cipőjét és utána mászott
a fára.

A paraszt, aki eközben nem messze
legeltette a nyáját, pásztor gúnyában,
tüstént ott termett a fa alatt, fölvette a
gazda cipőjét, felpattant a lóra és illa-
berek nád a kerek.

– Jaj! – kiált a gazda a fáról – Jaj te átkozott lókötető!
Túljártál az eszemen!

Lekászálódott a fáról, és gyalog, mezítláb indult
haza.

– Asszony – állított be a feleségéhez, – te elküld-
ted a ruhát szegény megboldogult gyermekünknek,
én meg ráadásul odaadtam a cipőmet, meg a lovat
is, hogy azon járjon.

Így szerzett ellopott számara helyett lovat a fur-
fangos paraszt.

Tóth Rebeka rajza

